

Novo upanje po splavu

Mnenja strokovnjakov in osebne zgodbe staršev
po umetni prekinitvi nosečnosti

NOVO UPANJE PO SPLAVU
Mnenja strokovnjakov in osebne zgodbe staršev
po umetni prekinitvi nosečnosti

Novo upanje po splavu

NOVO UPANJE PO SPLAVU

Mnenja strokovnjakov in osebne zgodbe
staršev po umetni prekinitvi nosečnosti

KAZALO

Knjigi na pot	9
Mnenja strokovnjakov:	13
Skrita rana, <i>Jani Jeriček</i>	15
Bog se ne ustavi pred splavom in njegovimi posledicami, <i>dr. Marjan Turnšek</i>	29
Razsežnosti postabortivnega stresa in pot v prihodnost, <i>p. dr. Tadej Strehovec</i>	39
Vredna prave ljubezni, <i>Polonca Sokol</i>	59
Živi se borimo za življenje, <i>Jožef Magdič</i>	65
Osebne zgodbe staršev:	71
Oba sva otroka želela obdržati	73
Ko si naiven	85
Sebi nisem naredila nobene usluge	95
Prelomni trenutek v mojem življenju	105
Včasih sanjam majhne otroke	117
Življenje je dar. Ne glede na to, kakšno je.	129
Namesto zaključka:	139
Duhovna posvojitev nerojenega otroka	141
Milost	143
Predstavitev zavoda	144

KNJIGI NA POT

Sočutje in ljubezen

Že od malih nog sem čutila, da imam neko poslanstvo in mi je namenjeno, da v življenju sodelujem pri nečem, kar bo večje od mene. Ta misel me je spremljala skozi vsa leta odraščanja in se z leti krepila. Ko sem leta 2009 začutila, da naj se posvetim področju splava (umetni prekinitvi nosečnosti), sem se znašla v neprijetnem položaju, saj tega področja nisem poznala. Ko zdaj gledam nazaj, se mi zdi, da so mi vse izkušnje in znanje, ki sem jih nato prejela, služile kot hitra in intenzivna »šola« o vrednosti življenja, zlasti smrt sina Žana.

Začela sem spoznavati mame in očete, ki imajo izkušnjo splava, tako spontanega kot umetnega, in skupaj z njimi sem se učila sprejemanja, sočutja, razumevanja, neobsojanja. Ko sem življenje, strahove, preizkušnje, upe in obup spoznavala skozi njihove oči, sem začutila, da pridobljenih izkušenj ne morem zadržati zase.

Pogosto predavam po Sloveniji o vrednosti življenja, kontracepciji, lepoti ženskosti in moškosti in o splavu ter njegovih posledicah. Srečujem se z različnimi ljudmi in včasih slišim tudi trde besede obsojanja do staršev, ki so se

odločili za splav. Otroka namreč spočneta tako oče kot mama, torej sta za njegovo življenje oba enakovredno odgovorna. Ob besedah sodbe se spomnim na starejšega duhovnika, ki mi je nekoč rekel, da nikoli ne smemo obsojati drugega, saj ne vemo, ali ne bomo v naslednjem trenutku sami naredili hujšega greha. Res je, nihče od nas ni popoln in nihče ni imun na slabo.

Staršem, s katerimi se srečujem, sem predlagala, da skupaj pripravimo knjigo pričevanj, s katero želimo doseči dve stvari: pokazati vsem, da oseba, ki je opravila splav, ni nič drugačna od drugih, ni slabša, in da tisti, ki te izkušnje nimamo, nismo boljši. Verjamem, da je vse milost, in prepričana sem, da to, da sama nisem nikoli opravila splava, ne pomeni, da sem »boljša«, ampak da nikoli nisem bila v tako težki situaciji, v tako neznosni preizkušnji, da bi na to možnost pomislila.

Druga stvar, ki smo jo želeli s to knjigo izpostaviti, pa je trpljenje, ki sledi splavu (UPN – umetna prekinitve nosečnosti). Depresija, obup, živčnost, nizka samozavest, samomorilnost, občutek nevrednosti ljubezni, zmedenost, zloraba alkohola, drog ali tablet, škodovanje samemu sebi, karierizem, ločitve in hladni odnosi, nočne more, prisluhi in prividi pa tudi mnoge fizične posledice: neplodnost, rak na dojkah, krvavenje, infekcije, so le del vsakdanje drame, ki jo mnogi starši doživljajo po splavu.

Vsakič, ko poslušam mamo, ki razmišlja o splavu, ali pa osebo, ki to izkušnjo že ima, ostanem brez besed. Čutim, da moram le poslušati in dovoliti Bogu, da bo govoril po meni, saj lahko le On da pravo tolažbo in opogumi tistega, ki omahuje pod težo preizkušnje in ne ve, kako naprej.

Vesela in hvaležna sem, da je ta knjiga končno pred nami, saj sem prepričana, da bo mnogim odprla oči in jim utrdila zavest o neprecenljivi vrednosti vsakega življenja.

Katarina Nzobandora, Zavod ŽIV!M

nisem mogla spati, ker sem ga neprenehoma božala. Bila sem prevzeta od ljubezni.

Čudovito je biti mama. To je nekaj najlepšega, kar se ti lahko zgodi v življenju.

SKOZI OČETOVE OČI

Imam brata, sestro in polsestro, ampak vse sprejemam enakovredno. Mi smo na srečo vsi živeli s starši. Niso me pretepali, nisem imel težav. Starša še vedno živita skupaj in je lepo, ko jima grem pomagat in ju vidim. Mama sicer dela kot negovalka, oskrbuje svoje starše od jutra do večera, oče pa je zaposlen v tovarni.

Ko sva s Karmen prišla skupaj, sem bil star devetnajst let.

Nosečnosti sem bil zelo vesel. Zlasti zato, ker sem bil prej dvakrat operiran na modih in niti nisem vedel, ali lahko imam otroke. Takrat sem razmišljal, da bi naredil vse, da bi otroka obdržala, ampak se ni dalo. Že tako sem imel z njeno mamo težave, saj nama ni dovolila, da bi se dobivala, zato sva se videvala na skrivaj.

Njeni mami še nisem oprostil. Verjetno ji nikoli ne bom tako, kot ji je Karmen. Zanj je mama, zame pa je tašča in ji ne morem kar tako oprostiti, ker je preveč boleče. Vseeno se pogovarjam z njo, a zamera ostaja.

Ko se je vse to dogajalo, sem čutil podobno kot Karmen; bil sem trden, sem pa tudi jokal. O splavu se nisva veliko pogovarjala, ker nama je bilo obema hudo. Poskusila sva pozabiti, ampak se ne da.

Zdaj imava sina, vendar misel na splav še vedno ostaja v glavi in ne bo nikoli pozabljena.

Sin mi je spremenil življenje

Imeti otroka je zelo lepo in odkar je sin z nama, je veliko boljše in ne razmišljam toliko o splavu. Prej pa me je ves čas spremljalo, sploh takrat, ko sem bil sam. Dostikrat sem razmišljal o tem. Če sem se zamotil s kakšnim opravičilo, sem malo pozabil, vseeno pa je ostajalo v mislih.

Ko je Karmen drugič zanosila, sva hotela domačim povedati šele pri osmih mesecih, potem pa sem jaz svojim staršem prej zaupal. Sprejeli so normalno, tako kot bi pri prvem otroku. Karmen je imela še nekaj težav z mamo; skrbelo jo je glede moje službe, ker je nisem imel, in kako se bova preživljala, vendar sta s partnerjem najino odločitev za otroka nato sprejela in nama tudi priskrbela obleke. Nisva pa dovolila, da bi posegala v najino življenje, saj je bila Karmen že polnoletna.

Nosečnost je dobro potekala, nekaj težav je bilo s pritiskom, zato se je sin prej rodil. Najbrž je bil razlog tudi v tem, da smo se selili. Najprej sva stanovala v podnajemniškem stanovanju, ampak finančno ni šlo. Takrat sem bil še zaposlen, vendar je bilo premalo denarja, zato sva se preselila k mojim staršem. Ker je bila njuna hiša premajhna in bi nas bilo z rojstvom otroka pet v eni sobi s kuhinjo in kopalnico, sva zaprosila za občinsko stanovanje in ga tudi dobila. Ponovno sva se selila in zdaj sva na svojem.

Biti oče ... meni je zelo všeč, čeprav se mi zdi, da tega še ne dojemam zares. Najlepši občutek je, ko imam v rokah

sina. Rad se ukvarjam s športom in se že veselim, da se bova skupaj igrala, ko bo odrastel.